ΜΙΑ ΒΡΑΔΥΑ ΣΕ ΧΑΣΙΣΟΠΟΤΕΙΟ

ΠΩΣ ΚΑΠΝΙΖΟΥΝ ΤΟ ΧΑΣΙΣ

ΕΙΔΙΚΗ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ ΤΗΣ "ΑΤΛΑΝΤΙΔΟΣ,,

ΑΠΟ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΣΠΗΛΙΑΣ

Στὴ σκοτεινιασμένη τοῦ βουνοῦ σπηλιὰ
δὲν ἄκουδς τραγούδια, δὲν ἄκουδς μελιά,
Τὸ μπαγλαμαδάκι δὲν μαγεύει πιὰ
σκάρτσιαν καὶ φέγγαν ὅλα τὰ σαοῦλα.
Στὸν τσὰν ἀπάνω ἐξ / τοῦ σπιλιοῦ τὰ στόμα δυὸ
οἱ γριπιάδες μπῆκαν τάκαιναν γιαλιὰ
σπάσαν παχνιδάες, τσάμια, τοῦρνα νά' νά'
Ν' ἔκλεγαν τὸν μέσα τοῦ Πυργουνιοῦ.
Κ' ἤρθαν οἱ νεράιδες τάρα στὴ σπηλιὰ
μὲ τὰ μετσέδενα τὰ χρυσὰ μαλλιὰ
εἶχαν λακλεδιὰ μὲν τὴν ἐγκαλιὰ
κ' εἶχανε στὰ χείλη φείδια καὶ φιλιά.

Κ' ἤρθανε γοργόνες ξεπετιὲς παῖζε
"Ωχ! τσὶ σοὺς πείσαν! ποὺς ἀπόγε ζῇ!
Νὰ κ' οἱ θεβδιάδες "Ωχ! λά, λά, λά, λά!
μὲ τὰ νυκατόβρα καὶ μὲ τὸν λοιπό.
Κουτσὰ ἀσταράνε ξάφνου τὰ σπασιὰ
κ' ἔπεσαν στὸ εἶμα λεβεντοκορμιά.....
Χόσε μαν, καλὴ μοι, τὸ καλὸ βιολιτά
κι' ἀπ' τὰ σαλάγια βγάλε τὴν τρελλὴ ναβιά.
Νὰ κομπιάσασι τὴν ὅλε τὴν στὰ σαοῦλα
κὲν τὴν λυσκούφτε δζ' ἀπ' τὴ σπηλιά.
Κι' ἂν χαροπαλέψω, κι' ἂν πονῶ πολὺ
κόψε μου τὰ πόδια νὰ τὴν κεφαλή.

. . . . . .

"Ωχ! τσ κ' οἱ γοργόνες μέσα στὴ σπηλιὰ
κλαῖγαν καὶ τραβοῦσαν τὸ χρυσὸ μαλλιά.

Μ. Μ. Δαμιωλάης

—

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο φύλλο)

Ὁ ναργιλὲς τοῦ χατζῆ ἤτανε δίσημος.

Ἤ παρτα γύρω ἀπὸ τὸ μαγκάλι μὲ τὰ λιγοστὰ κοῦφουνα, ἔκανε ἕνα κύκλο, κ' ἔχτισε τὸ ναργιλέ. Ὁ πρῶτος πρὸς τὰ δεξιὰ πῆρε τὸ ναργιλὲ στὰ χέρια, εἶν κράτησε κολύ, ἔχασε τὰ χεῖλια του μὲ δάγκια, μὲ μιὰ λόσσα, σοῦ κολάμπι, καὶ φούρηξε μιὰ δυνατή, τρομερή, ἀτέλειωτη φουρτζιά. "Υστερα ἔδωσε τὸ γούργουρα στὸ ὁπτάλιο, κι' ὁ ὁπτάλιος στὸν ἄλλο, ὥς τὴ σειρά μου.

Ὁ κλεισμένος ἀέρας τῆς κάμαρης εἶχε γεμίσει ἀπὸ μιὰ δυνατὴ μυρουδιά, ἕνα εἶδος μυρουδιᾶς σπάνιο γιὰ μᾶς λιβαντοφ. Τὸ τραγούδι τῆς πικρῆς ἐἰβ ἔφτανε γέρο ὁ ναργιλὲς ἔλεγε :

Δόσε του νὰ πάρῃ βόλτα
κ' εἶναι τὸ κλειδὶ στὴν πόρτα.

"Οταν ἔπιασα τὸ μπέρο ὑδυκὸ κομπὶ κοῦ ἀποτελεῖται τὸ ναργιλὲ, μοῦ φάνηκε πὼς κρατοῦσα τὸ μαστήριο στὸ χέρι μου, καὶ πὼς βρισκόμουνα μπροστὰ σὲ μιὰ καινούργια Ζαΐγκα τῶν Θηβῶν ἐτὶ θέλανε τόρα τὰ σίτνρια της. "Ενοιωσα ἕνα σεβασμὸ κ' ἕνα φόβο στὸ γοντρομπατσιμένο κεῖτο μηχάνημα, καὶ ρούφηξα μὲ τὸ δυνατὸ τοῦ ἀγνώστου. Μέσα στὸ λαιμό μου κάτι τὸ ζεστὸ καὶ μαλακὸ ἀπλοϋτάνε, κ' ἤτανε σὰ νὰ κατέβαν ἕνα ζεστὸ φιδάκι. Ἡ μυρουδιὰ τοῦ χατζῆ μὲ σκέπασε καὶ μ' ἔκανε ἄνθρωπο διὸ τῆς. Ἡ δόση τοῦ χτοὺς ἤταν ἕνα καλὰ ἐπολογισμένη ὥστε ὁ τελευταῖος στὸν κῦκλο, ὁ σύντροφος Ρουδιπάκος, παράδοσε τὸ ναργιλὲ στὸ Μπάμπα Λιό, χωρὶς νὰ νιώσῃ μέσα τίποτα ἄλλο παρὰ λίγα ἀποκαϊδια τοιμενικά.

Φωνὲς ἀπαυγάγωνε ἀπὸ δῶ κ' ἀπὸ κεῖ :

—Πάτα μας καὶ τὸ δεύτερο Μπάμπα Λιό.

—Βάλτονε κοπάδι, γέρο !

Μιὰ φωνὴ τραγουδοῦσε :

...Στοῦ Μπάμπα Λιόκου τὸ ντεκέ
πίνουν χωρὶς στὸ ναργιλέ.
Πίνουν χωρὶς στὸ ναργιλὲ

Στοῦ Μπάμπα Λιόκου τὸ ντεκέ.

Ὁ δεύτερος ναργιλὲς ἤρθε πολὺ πατημένος, καὶ πῆρε βόλτα στὴν ἴδια σειρά.

— Πόσους φάγανε τὰ φειδία

Σάφνου, τὸ κεφάλι ἑνὸς φειδιοῦ ἀπ' αὐτὰ πού ξανα ζωγραφισμένα στὸν τοῖχο ζωντάνεψε, σήκωθηκε ὁ λιμὸς του, καὶ μιὰ κοκκινη γλῶσσίτσα φαίνόταν καὶ χαύνταν γυρίγυρα σὰν ἀσημένῃ.

— Γιά, γιὰ τὸ φεῖδι ζωντάνεψε ! ἔκανε μὲ θαυμασιὰ καὶ χωρὶς φόβο, καὶ σηκώθηκε νὰ δῇ ἀπὸ πιὸ κοντὰ τὸ παράξενο καὶ ἀναπάντεχο αὐτὸ φαινόμενο.

— "Ο ὁ ρ ί ς σ έ ἡ π ά τ η σ ε, ἔκανε κάτοιος σύντροφος ποὺ ἤξερε αὐτὴ τὴ φράση τὴ: Γρ-α-φῆς.

Τὸ κεφάλι τοῦ φειδιοῦ ξεκολλοῦσε πιὸ πολὺ ἀπὸ τὸν τοῖχο, ὁ λαιμός του μάκρυνε, μεγάλωνε, τραβοῦσε ἄλο τὸ διάστημα κ' ἔρτανε ὡς τὸ μαγκάλι, "Αλλο φειδία ἀπὸ τὸν τοῖχο, ξεκολλοῦσανε μὲ τὴ σειρά τους, μεγαλώσανε, πλέκανε τὸ λαιμό τοις καὶ τὶς οὐρές τους καὶ τραβοῦσανε κατὰ τὴν παρέα μας.

"Αρχισα νὰ φοβοῦμαι καὶ νὰ συμπεζεύομαι. Οἱ ἄλλοι ὅμως γελούσανε κι' ἀρέσανε τὴ κοροϊδία.

— Τὸν β ά ρ σ ε ο τὸ τζέ, εἶπε ὁ Κουτρουμπάνος:

— Προτιμοτδὶ, ξεπαπαρδὶ, ἔκανε ἄλλος.

Τὰ φειδία ὅμως συχνοστάνανε, γυάνανε τὸ πάνω, ξεκολλήσανε ὅλα ἀπὸ τὸν τοῖχο ποὺ ἤτανε ζωγραφισμένα, μπλεκώνονταν στὰ πόδια μας, γλύφανε τὰ χέρια μας, κ' ἕνα καυλοσιφώνι στηκε στὸ χέρι τοῦ Μακρυμπα Διά.

Ἡ Γ ο ρ γ ό ν α

— Ρὲ εἶναι τὸ κομπολόϊ του, ξέρησε κάποιος σύντροφος. Κ' ἔπιασα τὸ φειδὶ ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ Μπάμπα Διά, τὸ ξετύλιξε καὶ τὸ πέρασε στὸ λαιμό μου.

Μιὰ σφιχτὴ φανὴ τῆς πιὸ μεγάλης τρομιᾶς τινάχτηκε ἀπὸ μέσα μου, ποὺ ἔκανε τοὺς ἄλλους νὰ δυνωμώσουνε τὰ γέλια καὶ τὶς κροϋλίες.

Σηκώνά στὸ λαιμό μου. ἔνοιωθα τὸ φειδὶ, ποὺ καθόλου δὲν πίστευα νάτανε κομπολόϊ, νὰ μὲ γλύφῃ, νὰ μὲ χαϊδεύῃ, νὰ χάνῃ τὸ κεφάλι του ἀπ' ὅλες τὶς μεριές καὶ νὰ μὲ ρουφᾷ, νὰ μὲ ρουφᾷ. Στὸ ναργιλὲ εἶχανε κολλήσει δυὸ μεγάλα μαυροκίτρινα φειδία, καὶ ἡ παρέα ἔχωνε στὸ κεφάλι τους τὰ στόματά της καὶ ρουφοῦσε μὲ σιβιλισμένα κι' ἀναγάλια.

— Τὰ φειδία φουρᾶτε! ἔκανα γὼ μὲ συρὰ μάρα ποὺ μ' ἔκανε νὰ ξεχάσω τὴ δική μου θεσι μὲ τὸ φεῖδι στὸ λαιμό.

— Ρὲ εἶναι τὰ καλύμια τοῦ γούργουρα, εἶπε ὁ Μπαλαφούης.

Καὶ μόδοσε καὶ μένα τὸ γούργουρα μὲ τὰ δυὸ φειδία, βάζοντας τὸ στὸ ἄλλο ζερεδὶ στὸ στόμα μου.

Κάτι σκληρὸ ἔνοιωσα στὸ χεῖλη μου, κάτι σὰ καλάμι ἀλληθιό, καὶ οὔτε φειδία εἶδα πιὰ μπροστά μου, οὔτε ἔνοιωθα νὰ μὲ ρουφᾷ τὸ φεῖδι στὸ λαιμό.

Ἕνα καμπολόϊ, μὲ χαμαιτιστὲ ; χάντρες, ποὺ δὲν ἔμοιαζε κιὰ τοσο μὲ φεῖδι, ἤτανε παρασιένο στὸ λαιμό μου, καὶ στὰ χέρια μου βαστοῦσα τὸ γούργουρα μὲ τὰ δυὸ καλάμια.

— Καὶ τὰ φειδία ! φώτησα θαυμασμένος καὶ περίεργος νὰ μάθω.

— Τὰ φειδία σὰ ἀπάτησαν, ἔκανε ὁ ἴδιος πιὸν τὸ παραπάνω : «Ὅ ὁρις σὲ ἠπάτησε.»

— Πέτα μας λοιπὸν καὶ τὸν κ α β α λ ά ρ η, εἶπε σὲ συμπεζιὸ ἀπὸ τὴν παρέα ὁ Μπουρδούσης.

— *Τὰ κόκκινα λουλούδια, ὁ Ἀράπης κι' οἱ σταχτιὲς γοργόνες.*

Ὅλα τὰ πράσινα καὶ τὰ κοκκινὰ, καὶ τὰ ροῦχα εἶχανε ἀλλάξει τόρα, εἶχανε γίνει φαντασμένα, ὁμορφα, καταιόργια, χρυσὰ Σὰ γέλια τῶν συντρόφων ποὺ τραγουδούσανε, εἶχανε καθίσει κοκκινα λουλούδια, ποὺ ἀγογοκλείανε τὸν κάλυκά τους καὶ ἡ φωνὴ ἤβγαινε ἀπὸ κεῖ σὰ μέλι καὶ σὰ δροσοσταλίδες. Ὁ Περσὲς κρατοῦσε τὸ μ π ο υ λ α μ ά δ α κι στὰ χέρια καὶ τραγουδοῦσε. Εἶχε ἀρχίσει μιὰ ἀτελείωτη σειρὰ τραγουδιῶν καὶ τέλειωε μὲ κάποιο ἦχο ποὺ σὲ νύχωνε καὶ σὲ γέμιζε ἀπὸ μελαγχολικὲς ἀπελπισιές. Ὕστερα ἔπαιξε τὸ ὄργανο καὶ οἱ ἄλλοι τὸ τραγούνε. Καὶ οἱ ἦχοι γλυκεῖ, φιλάθρωπα, μιλώσοι,ἀπλώνονταν στὸ ἐφιάλτιο.

Ὁ Περσὲς ὅλο καὶ τραγουδοῦσε:

Δὲ μοῦ λέτε, δὲ μοῦ λέτε
τὸ χασίσι ποὺ πουλιέται.

Γιὰ νὰ πάρω πέντε δράμια
νὰ φτιάξουν τα χ α μ έ μ ε ν α.
Σὰ σὲ πίνω βρέ μ α ν ού α κι
χρυσὰ χρόνια κοι μετρῶ.
Δὲ μὲ μέλει κι' ἂν φτιαχτῶ
χρυσὰ χρόνια θὰ περνῶ.
Τὸ μαγιόνι, τὸ μαυράκι
μοῦ τὸ βγάζει τὸ μαγάζι.

Τὰ κόκκινα λουλούδια ποὺ βρυσκόνανε στὸ στόμα τῶν συντρόφων, ἀνοιγοκλείανε καὶ τραγουδοῦσανε κι' αὐτά.

Ὁ Ἀράπης μὲ τὴν κελεμπία εἶχε ξεκολήσει κι' αὐτὸς ἀπὸ τὸν τοῖχο ποὺ ζωνάνταν περάτα ζωγραφισμένος, καὶ στριφογύριζε ἕνα ἀράπικο χορὸ' τριγύρω του οἱ γοργόνες σταχτιὲς καὶ μὲ λέπια στὴν ὀρμὴ, ὑφοῦσανε γιὰ θάλασσα καὶ γιὰ φιλήματα τὸ παρακαιθένα φίγκα τους.

— *Τὸ κακὸ τέλος τῆς βραδειᾶς.*

Ἡ ὑφόγκια τοῦ χασίς εἶχε ἀνοίξει σ' ὅλους τὴν δοκῆ, κι' ἔχασε μιὰ πάνω ἴλια μὲ βοκλιμία. Μοιαζόμε βουτίγοι καὶ τσιγκρισμένων φαγιῶν φαίνανε ἀπὸ τὸ μέσα δωμάτιο στὴν κίνηση ποὺ εἶμασταε ναὶσομένοι. Ὁ μπάμπα-Λιὰ: εἶχε κάνει γενναία τὴν προμήθεια του, κι' ὕστερα ἤρθε κι' ἄρθικσε ἕνα δίσκο μὲ μιὰ θαύματη πιατέλλα ἀπὸ πιλάφι... Ἄλλοι πέσανε ἀπάνω της μὲ τὰ κουτάλια κι' ἄλλοι μὲ τὰ χέρια. Μιὰ λύσσα πείνας βασίλεψε σὲ ὅλον τὸ στοιχεῖα, καὶ κινοῦσε σὲ κτυβοχλίσια ἀξέπαυτα κουβιάδων, Ὕστερα ἤρθε ἕνα τεφρὶ μπακλαβᾶς, παραγγελιένος ἀπὸ κοιν σὲ κάποιο φοῦρνο. Τὸ γλυκὸ ἔφτασε καὶ σκέπασε τὴν πίκρα τοῦ χασίς. Οἱ ζωνανοὶ βάρεσαν ποῦ φαντάσια νὰ φωλιάξουνε στὸ λαιμό μου, φεύγανε καὶ κατεβαίνανε κάτω μαζὶ μὲ τὴ γλύκα τῶν κομματιῶν τοῦ μπακλαβᾶ.

Σ' ὅλο τὸν ὀργανισμὸ μου κατυλάβαινα ἕνα εἶδος διαφανείας, καὶ μοῦ φαινόνατε πῶς ξ-

βλεπα ὅλες τὶς κινῆσεις καὶ τὸ μηχανισμὸ τοῦ σώματός μου. Οἱ καλμοὶ τῆς καρδιᾶς, τὸ σύστημα τῆς ἀναπνοῆς, ἡ ἐνέργεια τοῦ μυαλοῦ μου, οἱ σωταλὲς καὶ οἱ διστολὲς τοῦ στομάχου, αὐτές, πρὸ πάντων, δὲν εἶχανε κανένα μυστικὸ γιὰ μένα, καὶ τὶς ἔνοιωθα χειροπιαστές, τὶς ἔβλεπα λὲς νὰ κινόνται μπροστά μου. Μοῦ φαινόνατε πὼς εἶχε ἀλλάξει κοὶ πὼς εἶχε γίνει ἕνα μεγάλο κομμάτι ζωντανὸ καὶ διάτρανο γιαΜ.

Ὁ Μπαλαφούης ἄπλαι μου ἔλεγε:

— Ἀδελφέ, ἔλεο καὶ μένα ποὺ θὰ σ' ἀποληθῶ. Στὸν κόσμο δὲν εἶναι ἄλλη ζωὴ ἀκὸ δαύτηρα... Νάσαι μέσα στὴν π ά μ α ρ α τῆς ζ α μ ό ρ α ς μ α σ τ ω μ α μ έ ν ος νὰ κάθεσαι σὲ πανέξη μεταξωτὰ μαξιλάρια. Δὲκέλα σου ἕνα ταγι μπακλαβᾶς, καὶ μπροστά σου ἡ γκόμενα νὰ χορεύῃ, καὶ σὺ μὲ τὰ μακρυλαμπάκια νὰ τῆς βοηθᾷς.

Καὶ πραγματικὰ κεῖνη τὴ στιγμὴ, ἄλλη πιὸ μεγάλη εὐτυχία ἤτανε κοι σὲ μένα ἀδύνατο νὰ σκεφθῶ.

Καὶ οἱ ὥρες περνούσανε, περνούσανε, περνούσανε.

"Πέτσε ὥρα νἀφέσουμε τὸ τεκὲ τοῦ Μπάμπα Λιό. Ἐπρκώθημε μαξὶ μὲ τοὺς ἄλλους, μιὰ ἐντοιωσι τὰ πόδια μου σὰ βόλια καὶ τὸν κορμό μου σὰ νὰ ξεχώριζε ἀπὸ τὰ χέρια καὶ ἀπὸ τὰ πόδια. Ἔνοιωσα τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια μου κρύα, ἀνέσθησια καὶ ἀληθιὰ σὰ ἐλλιὰ, γιατί κεῖνος παρατσόλα τὰ πόδια μου ἀφίνανε ἕνα ξερὸ κι' ἀτεγνὸ κρύο στὸ πάτωμα, ὅσας ὁ κρύος ποὺ κάνανε τὰ τσοκολὰ. Ἕνας κρυος φόβος πέρασε ἀπὸ ἄλλο σῶμα, τὸ σῶμα ποὺ ἐννοιωθῶ ζωντανό, κι' ἡ ἰδέα ποῦ θνάτανε ἔχασε τὰ νύχια της στὸ στῆθος της καὶ σὸν λιμὸ μου... ὕστερα εἶδα τοὺς τοίχους τῆς κάμαρης νὰ φύτρωνε, νὰ τρυβάνται κι' ὁ κόσμος ἀλύτρας, γυμήσανε, γυμήσανε, ἐνῶ γὼ ἀνέβαινα γρήγ. Ἀνέβαινα βέβαια σὰν ἄλλο κόσμο, κι' ἡ ἰδέα ὅτος θνάτανε μὲ μιὰ ἄλλη ζωὴ φάνταζε τραντακτική καὶ ἀληθινὴ μπροστά μου. Καὶ τὸ πάτωμα ποὺ ἤμουνε γὼ ἀνέβαινε, ὅλο ἀνέβαινε, κι' ἡ γῆ καὶ οἱ συντρόφοι δὲν κατεβαίνανε, κατεβαίνανε στὴν ἄβυσσο, κι' ἐγὼ δὲν ἀνέβαινα στὸν οὐρανο.

Ὕστερα... Ἡ ὁλότελη ἀησθησία καὶ τὸ ἄδειο. Τώνοε δὲν ὑπῆρχε στὴν ὕπαρξί μου, κι' οὔτε θυμόμαι πῶς τὴν ἄλλη μέρα, μὲ τὸ βιόλημα τοῦ ἥλιου ξύπνησα καὶ ἄνοιγα γιὰ οὐρανό, εἶδα τοὺς τοίχους τοῦ δωματίου μου, καὶ τὴ σπιτονοικοκυρὰ μου νὰ σκεκεται σὰ φάντασμα τῆς τιμαρίας μπροστά μου καὶ νὰ μὲ κηρφώνῃ μὲ τὰ μάτια της.

Τὴν ἄλλη μέρα ξημόα πῶς; βρέθηκα στὸ δωμάτιο, ἀλλὰ αὐτὰ ἀνήκονε σὸ περιθώριο τῆς Ἱστορίας. Καὶ μένα ἡ ἐπογράφοσί μου ἀπένανε στὴν ἀποστολὴ ποὺ μοῦ εἶχε ἀναθέσει ἡ «Ἀτλαντίς» δὲν ἔβγαινε ἔξω ἀπὸ τὸν τεκὲ τοῦ μπάμπα-Λιὰ ὥστε περιλαβάνετ τὸ δωμάτιό μου καὶ πὼς ἀ-ὸξη τὴ σπιτονοικοκυρα.

ΤΕΛΟΣ

ΑΤΛΑΝΤΙΚΟΣ

ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΙΣ

5 ΛΕΠΤΑ ΕΚΑΣΤΗ ΛΕΞΙΣ

Σ' ἐκείνην

Εἰς τὸ χάος τοῦ ἀπείρου
παραπαίει ἡ ψυχή μου,
καὶ ὡς ἄγαλμα σὲ βλέπει
ὑπεράνω τοῦ κιλλονῆ.

Ὁ Ἀράπης μὲ τὴν κελεμπία εἶχε ξεκολήσει κι' αὐτὸς ἀπὸ τὸν τοῖχο ποὺ φαινόταν περάτα ζωγραφισμένος, καὶ στριφογύριζε ἕνα ἀράπικο χορὸ' τριγύρω του οἱ γοργόνες σταχτιὲς καὶ μὲ λέπια στὴν ὀρμὴ, ὑφοῦσανε γιὰ θάλασσα καὶ γιὰ φιλήματα τὸ παρακαιθένα φίγκα τους.

— *Τὸ κακὸ τέλος τῆς βραδειᾶς.*

Ἡ ὑφόγκια τοῦ χασίς εἶχε ἀνοίξει σ' ὅλους τὴν δοκῆ, κι' ἔχασε μιὰ πάνω ἴλια μὲ βοκλιμία. Μοιαζόμε βουτίγοι καὶ τσιγκρισμένων φαγιῶν φαίνανε ἀπὸ τὸ μέσα δωμάτιο στὴν κίνηση ποὺ εἶμασταε ναὶσομένοι. Ὁ μπάμπα-Λιὰ: εἶχε κάνει γενναία τὴν προμήθεια του, κι' ὕστερα ἤρθε κι' ἄρθικσε ἕνα δίσκο μὲ μιὰ θαύματη πιατέλλα ἀπὸ πιλάφι... Ἄλλοι πέσανε ἀπάνω της μὲ τὰ κουτάλια κι' ἄλλοι μὲ τὰ χέρια. Μιὰ λύσσα πείνας βασίλεψε σὲ ὅλον τὸ στοιχεῖα, καὶ κινοῦσε σὲ κτυβοχλίσια ἀξέπαυτα κουβιάδων, Ὕστερα ἤρθε ἕνα τεφρὶ μπακλαβᾶς, παραγγελιένος ἀπὸ κοιν σὲ κάποιο φοῦρνο. Τὸ γλυκὸ ἔφτασε καὶ σκέπασε τὴν πίκρα τοῦ χασίς. Οἱ ζωνανοὶ βάρεσαν ποῦ φαντάσια νὰ φωλιάξουνε στὸ λαιμό μου, φεύγανε καὶ κατεβαίνανε κάτω μαζὶ μὲ τὴ γλύκα τῶν κομματιῶν τοῦ μπακλαβᾶ.

Σ' ὅλο τὸν ὀργανισμὸ μου κατυλάβαινα ἕνα εἶδος διαφανείας, καὶ μοῦ φαινόνατε πῶς ξ-

Ὁ Π. τ' Ἀναγνωστάκι
κυνηγάει τὸ Ἐλενάκι
πρόσεχε καλὰ Πουλάκι
νὰ μὴ λατρῴῃ καὶ μπουνουάκι.
Ἀρχιτζιζάνιον

— Ἀπο. Θωμ. Θ. Ν. καὶ Ἰούτιος κενώτονι τὸ κεφάλι σου.
Ἀρχιτζιζάνιον

— Δὲς Κυβέλη Β, καὶ Ἐλπὶς Ὀ., διατὶ διαφάνατε τόσον ἀπαίδευτες τὴν ἀλληλογραφίαν μὲ τὸ Γιώργιον καὶ Παναγιώτην; Φύλαγθεῖτε γιατὶ σᾶς ἀναμένει ἡ τύχη τῆς Σεβασ·ῆς.
Δὸο τοῦ Μετώπου, Παιδιὰ τοῦ μάλιστρο

— Ἀσσπιτνίδες ἄλ· !... Ἕνα φτωχὸ κῶ·ακάκι "Ερως τοῦ Περιστεροῦ ζητεῖ ἀλληλογραφίαν, μόνον δι' ἐπιστολὰς, διὰ νὰ τὸ διασκεδάζῃ τὴν στενογραφίαν του. Ἴσκρος δεσποινίδες, ἀπαντήσατε παρακαλῶ ταχέως. Προτιμῶ δεσποινίδες καλῶν οἰκογενειῶν, Ἀθηνῶν, Πειραιῶν Μεσολογγίου καὶ Ἀργινίου. Εἰς γνεδόνημα δὲν ἀπαντῶ. Γεώργιος Ι. Σκριπάδος στρατιώτης 2109 Συντ;ος εὐζώνων. Μεταγ. στ/ματος. Τ. Τ. 915.

— Ἀνταλλάσσω ς. ρ. μὲ νέους 17—20 ἐτῶν. Προτιμῶ νέους Ἀθηνῶν—Ἀττικῆς.
Γραφεῖα «Ἀτλαντίδος ; Μάϊρη Χ—δου

ΕΚΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΟΝΥΜΩΝ

Ἐνεκρίθησαν τὰ ψευδώνυμα :

150) Ἀρχιτζιάνιον, 151) Τρελλὴ ἀγάπη, 152) Ἀγαπητικός, 153) Ζευνθεινός, 154) Ὑφ·ταλήφτη, 155) Σατανᾶς, 156) Σπαπαθηκικός, 157) Ἀποκλείστοι ὁ ἄσπμως, 158) Μακεδόνα, 159) Τσιγκάνα, 160) Ἀχριατσίμαγος, 161) Νατά.

Η ΒΑΛΚΑΝΟΓΡΑΦΙΑ

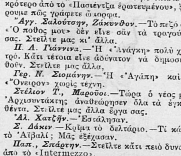

Κυρίους, Κυρίους,

Θρ. Λεβέντην.—Τὸ «Στὰ μάτια» δημοσιεύεται. Ἡ «Σελημολέτρη,» ἔχει γλῶσσα πολὺ στρογγή.

Γ. Κ. Στεργίου.—Γράψτε μὲ καλύτερο σῶμα.

Δημ. Ν. Ζορμπᾶν.—Στείλατέ μὲ τίποτε μικρότερο ἀπὸ τὸ «Πασιονέλα ἐρωτευμένου», ξεχώσε πὼς ψοφᾶμε ἀ·ανῆ.

Ἄγγ. Σολούτσην, Ζάκυνθον.—Τὸ πεζὸ σας «Ὁ πόθος μου» δὲν εἶνε σὲν τὰ τραγούδια σας. Στείλτε μας κι' ἄλλα.

Π. Α. Γιάννινα.—Ἡ «Ἀνάγκη» πολὺ χωρὶς. Κάτι τέτοια εἶνε ἀδύνατον νὰ δημοσιευθοῦν. Στείλατε μας ἄλλα.

Γκρ. Ν. Σιομάνην.—Ἡ «Ἀγάπη» καὶ τὸ «Ὄνειρον χωρὶς τέρνη.

Στέλιον Τ., Μαρώνι.—Τόρα ὁ νέος μας Ἀρχισυντάκτης ἀνυθεώρησεν ὅλα τὰ ἀγκρίθεντα. Στεῖλτε μας ἄλλα ἔργα σας.

Ἀλ. Χατζῆν.—Ἐσπάληαν.

Σ. Δάνον.—Κράτα τὸ δελτάριο.—Τὰ κύτσι τὸ Ἀΐβαλι: Μᾶς ἐξέμανε.

Παπ., Σπάρτην.—Στεῖλτε κάτι πειὸ δυνατὸ ἀπὸ τὸ «Ἐπέτσεζεν».

Σ. Π. Λεο ..μόν.—Γνωστό.

Α. Ν. Παπακωνσταντίνον.—Γράψτε καθαρώτερα.

Μ. Μαγγούτην.—Τὸ «Όταν κοιμήσαι» πολὺ σκέδνο. Στεῖλτε ἄλλα. *Κ. Β. Πολίτην.*—Στεῖλτε μας μεταφράσεις Μ. Περβὸ ἄγνωστες Τὸ «Μετὰ τὸ ἀμόρτημα» ἔχει δύστυχος μεταφρασοπ·ῆ ἄλλους.

Γ. Μαρίνον.—Θέλει πολὺ διόρθωμα.

Ὑπαρ τῆς Στυγός.—Τὸ ἄργο σας «Ἀκροπολιανὰ ἢ ἀκροβολισμὸς» ὄχι ὅπως θέλουμε ἐμεῖς. Γράψτε πειὸ ἀνδιαφέροντα. *Π. Παναγόπουλον.*—Γνωσιὸ τὸ «Σ' ἐκείνην».

Ε. Μ. Μπουρνιᾶν.—Λυρίζετε ἀπὸ ἐλαφρότερα πράγματα. Μὴ γράφετε ἀπὸ τώρα χρονογραφήματα.

Σ. Ζουμπούλην.—Ὄχι καλὸ. *Δ. Ρ.*—Γνωστά.

Ἰσόφιλον.—Στεῖλτε τίποτα φρεσκότερα.

Θρ. Λεβέντην.—Πολὺ μεγάλο καὶ ὄχι φῖνο τὸ «Δουβλιτάτες στορυές».

Κ. Κρυστηρᾶν.—Ὁ «Σαβάμιδ;» ἔχει δημοσιευθῆ καὶ μεταφρασθῆ ἀλλοῦ.

Α. Μαγγανάρην, Σμύρνην.—Στεῖλτε μας ποιήματα δυνατότερα καὶ μονοιόνερα ἀπὸ τὸν «Ποιητὴ». Θὰ τὰ δημοσιεύσωμε διορθωμένο λιγάκι. *Β. Δ. Βουγιούκαν.*—Ἡ «Ἀπανία ἀγάπη ἄχι καὶ τόσο καλὸ. *Β. Π.*—Τὸ «Ἀστρο χαρὲ» πρέπει νὰ διορθωθῇ πολύ. *Ι. Παπαγιαννόπουλον.*—Τὸ «Ἐκεῖ γραῖο» πολὺ ἀδυνατο, Chassecaul.—Τὰ Ἀνεδοτά σας γνωστά. *Β. Ἀναστασίου., Β. Κοτσηδάκον.*—Ἐγκεράψτε. *Γ. Κωνσταντινίδην.*—Θὰ λαλοτέλληκεν. *Γ. Μακρῆν.*—Ἐκτὸς σας ἄλληθη. *Ν. Κυριτσόπουλον.*—Ἐσπάληαν. *Σωσὸν Δωκίν.*—Πιπὶ μου, γιατὶ ἐχάλασες; Περιμένω ὁμορφώτερα κοπλιμέντα σου. Καταγρὰν !.. *Ἀγγελον Σολούτσην*—Δημοσιεύεται ἕνα. Τὰ ἄλλα μὲ τὴν σειρά. Φοονεύετε νὰ διαβρῇ ἡ «Ἀτλαντὶ » στὴν Ζάκυνθον. Μερσί. *Ἀρέστον Σταθόπουλον.*—Ἡ «Νίκη» δημοσιεύτηκε. Τὸ «Ὄνειρο» ὄχι καὶ τόσο καλό. Γράψτε, γράψτε δλονα καλύτερα. *Ἀλέξιον Πιέρδην.*—Τὸ «Ἐσπόδιο» δημοσιεύεται. Μερσί. *Στέφ. Χάρην.*—Γράψτε πειὸ δυνατὰ ποιήματα. Ἡ «Μωρίτα» ἤβλε πειὸ ἐπεξησία, γιατὶ τὸ θέμα εἶνε πολὺ κοινό. *Ἡλίαν Μέλλον, Μυτιλήνην.*—Μερσί. Φροντίστε τόρα ποὺ εἶσθε ἀνταρσιασμένος νὰ μὴ μείνῃ ἀνθρωπος εἰς τὴν Μυτιλήνην ποὺ νὰ μὴ πάρῃ τὴν «Ἀτλαντίδα». 1—10 ἑσπάληαν πρὸ καιροῦ. *Ἐν. Νικολάκην, Ναύπλιον.*—Στατιμένη ἀληθιὰ. *Δ. Σιδούκαν.*—Μεταφρασεῖς ἀληθιὰ *Μίλ,*—μερσί. *Α. Β. Γ.*—Ἀνεδοτόν σας πολὺ χοντρό. *Νικολ. Τράκαν, Δομβέν.*—Πρὸς δημοσίευσιν σ·ιμάτος χρειάζονται δρχ. 50. *Α. Β. Γ.*—Χρήματα συνδρομῆς ἀληθιᾶσαν. Δὲς ἐργάψιμε. *Ν. Τσικλάκην.*—Προτοῦ λάβουμε τὴν δευτέρα ὄχι καὶ τόσον τρυφερὴ ἐπιστολή σας εἴχαμε δόσει τὸ πλεῖστ σας πρὸς δημοσίευσιν, Βλέπετε, ὅτι..... *Ὁμίλον Μολλούς Ἀργουῶς.*—Ἡ ἐκτεταμὴ ἡ ὁποία ἐγκρίνει τὰ διάφορα δημοσιεύματα ἔχει καθήκοντα συνδρόμῳ καὶ νὰ ἐνισχύσῃ τοὺς νέους, ποὺ γράφουν. Στείλατε καὶ ἐφ' ὅσον ἐγκρίνονται θὰ δημοσιεύονται. Προσέξατε ὅμως καλά.

Κύριοι ἀναγνῶσται, σᾶς ποὺ στέλλετε δημοσιεύσιμα προσπαθῆστε νὰ συμπεριφωθῆτε μὲ τὰς ἀρχὰς τοῦ φύλλου μας, Θέλουμε κομμάτια ποὺ νὰ ἔχουν ἀνδιαφέρον καὶ νὰ διαβάζονται μὲ εὐχαρίστησιν. Δὲν θέλουμε νὰ δημοσιεύουμε τίποτα ποὺ εἶτε γραμμένο ἐκ τοῦ προχείρου.

Ν. Τσακαλάκην.—Βρέ, παιδί μου, δὲν μπορεῖς νὰ δώσῃς πειὸ φτῖνο τόνο στὰς ἐπιστολάς σου, Κἰλεῖα σὲ ὅλους οἱ ἴδιοι, Προσεκμένο νὰ βάζουμε στὸ φύλλο κομμάτια πρὸς τὰ τέρενα δὲν κάνουμε διακρίσεις. Σέρουμε πὼς ὅν θέλετε γράφετε κομμάτια κατελλήλα γιὰ τὴν «Ἀτλαντίδα», Γράψτε, λοιπόν. *Τὸ ώγον Π. Χατζηβασιλείου, Μυτιλήνην.*—Εὐχαριστοῦμε πολὺ γιὰ τὰ γλυκὰ κ' ἐπαινετικὰ σας λόγια. Γράψτε μας μερικὰ κομμάτια κατελλήλα γιὰ τὴν «Ἀτλαντίδα». Γρῳ κοὶ ὑνδιαφέροντα.

Ἀγγελον Καλούδαν.—Τὸ ποίημά σας «Βρίσκω ὄχι καὶ τόσον ὡμορφο. Γράψτε κάτι ἄλλο